

இஸ்திவாரம்
இந்த வார்த்தையைச் சொன்னதும் உங்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் வரலாம். கல் கடவுள் ஆவதில், அஸ்திவாரம் எங்கே வருகிறது? என்றுதான்.
அதற்கான விளக்கத்தைப் பார்ப்பதற்கு முன், பழையமையான கோயில்களில், புதுமை என்ற பெயரால் செய்யப்படும் மாற்றங்களைப் பார்த்து வருத்தப்படுவதாகச் சொல்லியிருந்தேன் அல்லவா? அது என்ன என்பதைப் பார்த்து விடலாம்.
ஆரம்பத்தில் நான் சொன்ன வார்த்தைகள் சில உங்களுக்கு

கல் முதல் கடவுள் வரை

ஞாபகம் இருக்கலாம். ஒவ்வொரு கோயிலும் நிர்மாணிக்கப்பட்ட போது, நம் முன்னோர்கள், அது அமைய வேண்டிய இடம்; அந்தக் கோயிலில் அமையப் போகும் தெய்வத்தின் வடிவம்; அந்தக் கோயிலில் இருந்து வெளிப்படக் கூடிய பக்தி அதிர்வுகளால் அந்த ஊருக்குக் கிடைக்கப்போகும் நன்மை போன்ற பல விஷயங்களை மனதில் கொண்டு நன்மைகள் அதி கரிக்கும் விதமாகவே கோயில்களை அமைத்தார்கள்.

அப்படிப்பட்ட கோயில்கள், முறையான பராமரிப்பு இல்லாத தால் காலமாற்றத்தில் சிதைந்தும், புதைந்தும் போய் விடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் பராமரிப்பிலும், அப்பகுதியில் ஏற்படுகின்ற மாறுதல்களிலும் தவறு ஏற்படுவதானே தவிர கோயிலின் அமைப்பில் அல்ல.

ஆனால், இன்று கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் திருப்பணியை மேற் கொள்பவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? அவரவர்க்குத் தெரிந்த ஏராளத்தின்படி, நவகிரகம் என்றால் இந்த மூலையில்லாதானே இருக்க வேண்டும்? பைரவர் இந்த திசை பார்த்து இருக்கலாமா? அங்கே இடம் காலியாக இருக்கிறதே அங்கே வைக்கலாமா? இடபடிவெல்லாம் மனதுக்கு ஏற்றாற் போல் மாற்றங்கள் செய்யப்படி சொல்லிவிடுகிறார்கள்.

ஆலயங்களின் அமைப்பு, அழகுக்காகவோ, குறிப்பிட்ட சிலரது நலத்திற்காகவோ மட்டும் கட்டப்படுவது - அமைக்கப்படுவது அல்ல அது ஒர் ஊரின் நலனுக்காக, அங்கு

வரும் பக்தர்கள் அனைவரின் நன்மைக்காக அமைக்கப்படுவது. அப்படிப்பட்ட கோயிலில் காரணம் இல்லாமலா சில மாறுதல்களைச் செய்து வைத்திருப்பார்கள் நம் முன்னோர்?

இங்குதான் இந்த தெய்வத்தின் சன்னதி அமைய வேண்டும். இந்த திசையில்லாதானே அவரது திருமுசம்

அமைய வேண்டும் என்பதெல்லாம் அவர்கள் வகுத்துத்தந்த வழிமுறைகள் தானே. அந்த அமைப்பில் அவர்களே மாற்றம் செய்கிறார்கள் என்றால், அது காரணம் இல்லாமலா இருக்கும்? ஊரின் அமைப்பில் ஏதாவது மாறுபாடு இருக்கலாம். அல்லது அங்கே உள்ள அதிர்வுகள் முழுமையாகக் கிடைக்க அப்படிப்பட்ட அமைப்பு தேவைப்படலாம். அதனால்தான் சிலமாறுதல்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை. அதை உணராமல் அல்லது, ஏன் என்று தெரிந்து கொள்ளும் எண்ணமே இல்லாமல், "வாஸ்துபடி-ஈசான மூலையில்லாதான் இவர் இருக்க வேண்டும்!" அங்கே மாற்றிவிடுங்கள்" என்று சொல்லி திருப்பணி செய்பவர் மாற்றச் சொல்லிவிடுவார்.

ஆனால் அது எந்த அளவுக்கு பழைய அதிர்வுகளோடு இருக்கும் என்பதுபற்றி யோசிப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் செய்யப்படுவதைப் பார்த்தும்போதுதான் எனக்கு வருத்தம் ஏற்படுகிறது என்றேன்.

பழையமையான ஒரு கோயிலுக்கு திருப்பணி செய்ய வேண்டும் என்றால், முழுமையாகத் தேர்ந்த ஒரு ஸ்தபதியிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விடுங்கள். அவர் மிகச் சரியாகச் செய்து கொடுப்பார். அதை விட்டுவிட்டு, "அவர் சொன்னார். அந்தக் கோயிலில் இந்த இடத்தில் இன்ன சன்னதி இருக்கிறது. இங்கும் அப்படி அமைப்புகள். இதை எடுத்து அங்கே வைத்து விட்டால் கலமமாகச் சுற்றி வரலாம்" என்றெல்லாம் நீங்களாகவே சொல்லிச் செய்தீர்கள். ஏனென்றால், கோயில் புராதன அதிர்வுகளையும் அதன் இயல்பையும் இழந்து விடும் என்பது தான் உண்மை.

இங்கே ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கோயிலுக்கான நிலம் தேர்வு செய்யப்படும் போதே ஆரம்பித்து விடுகிறது, ஒரு கோயிலின் பெருமைக்கான, அது நிலத்து நிற்பத்தர்க்கான பணிகள். இன்று எத்தனையோ பொறியியலாளர்கள் கணினிகளின் உதவியோடு "இத்தனை அடி ஆழம் அஸ்திவாரம் போடலாம். இவ்வளவு டன் எடையில் சோபுரம் அமைக்கலாம் என்று இயந்திரங்களின் உதவியோடு கணக்குப் போட்டு கோயில்கள், கட்டிடங்களை நிர்மாணிக்கலாம். ஆனால் கணினிகள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பே அதாவது செயற்கையோடு பணிகளைச் செய்யும் காலத்துக்கு முன், இயற்கையோடு இணைந்து எல்லாப் பணிகளையும் செய்து காலம்கூடும் அவற்றை நிலைக்கச் செய்திருக்கிறார்கள் நம் முன்னோர்.

சமீபத்தில், சந்திராயன் என்று ஒரு செயற்கைக்கோளை சந்திரனுக்கு அனுப்பி ஆராய்ச்சிகள் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். செவ்வாய் கிரகத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் பலப்பல சர்ச்சைகளை வெளிநாடுகளில்கூட ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. இப்படி அண்டவெளி பற்றிய அறிவில் நாம் இன்னும்

அரைகுறையாகத்தான் இருக்கிறோம். ஆனால் நம் முன்னோர் கணினி, தொலைநோக்கிக் கருவி போன்ற விஞ்ஞான வளர்ச்சிகள் ஏற்படுவதற்கு முன்பே, சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு கிரகம் இருப்பதை அறிந்து செவ்வாய் என்று அதற்குப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். சனிகிரகத்தைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் இருப்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு கிரகமும் நட்சத்திரமும் வானில் எந்த இடத்தில் எந்தக் கோணத்தில் அமையும் என்பதையும் கணக்கிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் எப்படி அவர்களால் முடிந்தது?

இந்தக் கேள்விக்கு பதில், அவர்கள் இயற்கையோடு இணைந்து இருந்தார்கள் என்பதுதான். அந்த அறிவால்தான், இன்றைய அறிவியலையும் வெல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்கள் அவர்கள். அவையெல்லாம் புதைந்து போன புதிர்கள் ஆகிவிட்டது நம்தரதிரிஷ்டம் தான். என்றாலும் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த இன்னும் பலகாலம் ஆனாலும் அதைவிட்டு விடுவதற்கு ஒரு கலை இருக்கிறது என்றால், அது சிற்பக்கலைதான். இயற்கையின் அளவுகளோடு ஒட்டிய அளவுமுறைகள், இயற்கையாக ஏற்படக்கூடிய பக்தி அதிர்வுகளை இயற்கையாகவே பரவச் செய்யும் கோயில் அமைப்புகள். இப்படி இயற்கையாகவே நன்மைகள் கிட்டும்படி செய்யக்கூடியதாக ஒர் ஆலயம் அமைக்கப்பட வேண்டுமானால் அதற்கு அஸ்திவாரம் இடப்பட்ட வேண்டிய விஷயம் மிகமிக முக்கியம் அல்லவா!

அதை எப்படிச் செய்கிறார்கள் ஸ்தபதிகள்? அப்படி அமைப்பதால் என்ன நன்மை? சொல்கிறேன்...

(உளி ஓசை தொடரும்)
தொகுப்பு : ஜெயபிரியன்

'Kal mudal kadavul varai' articles published from 1 Dec 2008 to 1 Dec 2011
3 years in kumudam Bhakti Magazine.

கணபதி ஸ்தூபதி
கணபதி ஸ்தூபதி! இந்தப் பெயரைச் சொன்னால் போதும் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல வெளிநாடுகளிலும் இருக்கும் சிலைகளும் சிற்பங்களும் கூட லேசாக ஒருமுறை சிலிர்த்துக் கொள்ளும்.

கனாமி அலைகூட அவரது படைப்புக்கு மரியாதை தந்து வலம் வந்து வணங்கிவிட்டுப் போகும்.

எப்படிக்கிடைத்தது அவருக்கு இந்த உயர்வெல்லாம்?

இந்திய சிற்பக்கலையும், இந்நாட்டின் மரபும் அழியாமல் இருக்க அரும்பாடுபட்டு அழியாப் புகழோடு அமரராகிவிட்ட பழம்பழை டாக்டர் விசணபதி ஸ்தூபதி பற்றிய நினைவுகளை நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார், அவரது பிரதான சீடரும், உறவினருமான சிற்ப சூடாமணி ஸ்தூபதி கே.துட்சிணாமூர்த்தி.

"முதல் ஒரு விஷயம், கணபதி ஸ்தூபதியோடு சகோதரி மகன் நான் அப்படி என்னு சொல்லிக்கறதைவிட அவரோட சிஷ்யன் னு சொல்லிக்கிறதைத்தான் நான் பெருமையாக

கலை நிறை கணபதி..!